

[Inger Gautier Schmit.]

vore Forhold saadan, at de flest mulige Børn bliver født i Ægteskab. Men der er slet ikke saa lidt i hele Tidens Erhvervs- og Skattepolitik der indirekte næsten modarbejder de ægteskabelige Børn, idet det i mange Tilfælde næsten bliver en Straf for en Kvinde at gifte sig og faa Børn, da hun derved meget let bliver udsat for at miste sit Erhverv, medens den fritlevende Kvinde, der indretter sig, som hun kan, har ganske anderledes gode Chancer i Erhvervslivet.

I Sverige har man nedsat en Befolkingskommission, fordi man ogsaa her blev ængstelig for det dalende Befolkningstal, og denne Kommission har lige afgivet sin Betænkning. Den er ret interessant, netop fordi man i Sverige i meget udstrakt Grad havde truffet saadanne Forholdsregler, at et Par Ægtefolk ikke samtidig kunde have Stillinger i offentlig Tjeneste. Denne Befolkingskommission synes imidlertid at have faaet Øjnene op for, at det er farligt at modarbejde gifte Kvinders Adgang til Erhvervslivet, idet det kun fører med sig, at Folk lever uden at være gifte, og dette er det uheldigste, som tænkes kan. Man har da i Kommissionsbetænkningen bl. a. udtalt, at man mener, at det er rigtigt og heldigt for Befolkningens Sundhed og for Børnetallets Stigning, at de gifte Kvinder faar Lov til at beholde deres Erhverv uden Hensyn til deres Privatliv. Ligeledes peger man paa, at de erhvervende Mødres Stilling bør lettes, og at Stat og Kommune her bør gaa foran det private Erhvervsliv. Efterhaanden er det næsten en Straf for en Familie at have ret mange Børn; Mandens og Hustruens Indtægter lægges jo sammen og Skatten bliver derved let urimelig høj. Større Børnefradrag ved Skatteansættelse og lettere Adgang til Erhverv for den gifte Kvinde bør finde Sted. Det bør være i Befolkningens Interesse og i de ledendes Interesse at værne om de ægteskabelige Børn videst muligt, og det gør man ved ikke at forfølge den gifte Kvinde paa det erhvervsmæssige Omraade, fordi hun har Børn, thi saa ræsonnerer hun saadan, at saa er det bedre, at hun ingen Børn har.

Maa jeg endelig sige . . . .

Formanden: Taletiden er udløbet. Det ærede Medlem Hr. Simonsen har Ordet.

Simonsen: Det er jo ikke blide Ord, der under Finanslovdebatten og Valutalovdebatten fra Regeringspartierne og ikke mindst fra den højtærede Statsminister har

lydt over mod os, der har den Opfattelse, at den Retning, Udviklingen tager i vort Erhvervsliv, den Retning, Regeringen og Flertallet i denne Sal, støttet af betydende Kræfter i vort industrielle Erhvervsliv, i sin Politik lægger til Rette, vil faa de alvorligste Følger for hele vort Samfund. Man har endog villet skyde os i Skoene; at vi, der har den Opfattelse, kun tænker paa at pleje ensidige Landbointeresser, at vi overhovedet ikke har haft Tanker og Interesser for andre end de 27 pCt., som Landbruget udgør. Jeg vil over for disse Paastande om, at vi, der maaske kan siges særlig at repræsentere Landbruget, kun tænker paa os selv, altsaa udelukkende paa Landbrugets snævraste Interesser, protestere paa det kraftigste. Selvfølgelig tænker vi ikke mindst paa Landbruget, vi skal slet ikke hykle og sige, at vi er saa heroiske, at vi, naar vi taler Landbrugets Sag, da alene gør det af Hensyn til de øvrige Erhverv, som jo i høj Grad bygger paa Landbruget som det bærende økonomiske Fundament. Men naar vi advarer mod, at vi her i vort Land med fuld Damp skal styre ind i den industrielle Epoke, den, som man fra saa mange Sider tror skal blive Redningen og Enderesultatet, da er det ikke, fordi vi ikke ønsker al mulig Held og Lykke for en god og en blomstrende Udvikling for vor Industri, baade den, der arbejder med Hjemmemarkedet for Øje, og den, der arbejder med Eksport for Øje, men det, vi ikke vil erkende, er dette, at det skulde være heldigt at opflasje en kunstig Industri, der skal beskyttes paa alle Leder og Kanter, og som kun kan trives under de unormale Forhold, vi har i Øjeblikket, som kun har kunnet skabes og kun kan opretholdes ved, at Landbruget er blevet pumpet for Hundreder af Millioner Kroner, hvorom Tallene taler deres tydelige Sprog.

At Industrien ikke kan klare det vigtige, det næsten altoverskyggende Beskæftigelsesspørgsmaal, synes jeg, at Industrien selv leverer det bedste Bevis for, naar den erklærer, at den nu gaar med fuld Damp, med fuld Kapacitet, og naar vi ved, at Byggeriet har floreret i de sidste Aar som vel ingen Sinde før, og som vanskeligt kan fortsættes i samme Tempo i Aarene, der kommer, endvidere naar vi ved, at det offentlige overalt har sat mægtige Arbejder i Gang, hvad jeg ikke skal kritisere her, og vi trods alt i Dag, før Vinter og Frost sætter ind, staar med en Arbejdsløshedshær paa 100 000. Er det ikke den bedste, men tillige den sørgeligste Illustration af, at vor hjem-